

VAN DE AUTEUR VAN *DE BRUIDSJURK*

HET
HUIS
OP
NUMMER

ROMAN

RACHEL HAUCK

Het huis op nummer 7

Andere romans van Rachel Hauck:

De bruidsjurk

De trouwkapel

De bruidswinkel

Er was eens een prins

Een prinses voor altijd

Rachel Hauck

Het huis op nummer 7

Roman

Vertaald door Evelyn van Bilsen

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Evelyn van Bilzen
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 297 2872 0
ISBN 978 90 297 2873 7 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Memory House* bij Thomas Nelson.
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins
Christian Publishing, Inc.
© Rachel Hauck, 2019

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Gary en Bonnie Stebbins, groten in het Koninkrijk van God. Het is een eer om al bijna drie decennia met jullie op te mogen trekken. Jullie trouw is bewonderenswaardig.

1

Beck

Manhattan, New York

Ze was niet bang voor het donker. Maar licht? Dat vond ze angst-aanjagend. Dus toen de crimineel de donkere, in schaduwen gehulde Avenue D in schoot, volgde ze zonder een moment te aarzelen.

‘Politie. Stop!’

Beck Holiday, brigadier bij de NYPD in het Negende District, ging een gevecht ook nooit uit de weg. Niet in de straten van New York tenminste. Niet in naam der wet.

De voetstappen van haar partner klonken achter haar. Het geluid van elke stap was duidelijk hoorbaar in de koude nacht van deze oudejaarsavond. Maar toen de verdachte over een ijzeren hek heen sprong dat grensde aan een kleine binnenplaats tussen twee gebouwen in, hield Hogan in.

‘Beck, laat maar zitten.’ Na elk woord hapte hij naar adem. ‘Wens hem maar een gelukkig nieuwjaar. We krijgen hem de volgende keer wel te pakken.’

Ze stak haar hand uit naar de rand van het anderhalve meter hoge smeedijzeren hek en hielp zichzelf er moeiteloos en zonder dat haar uniformbroek het hek raakte overheen. En dat ondanks het extra gewicht dat ze met zich meedroeg.

‘Stop. Politie!’

De dader zette koers naar de deur van een vervallen appartementengebouw, maar zijn voet kwam terecht in een scheur in het beton en hij struikelde, waarbij hij een pakketje op de grond liet vallen.

Het geval kwam met een plof neer en Beck wierp er een snelle blik op toen ze eroverheen sprong en haar achtervolging voortzette.

‘Hogan, zorg voor het pakje!’

Net op het moment dat de slungelige, bleke crimineel de deur bereikte, greep ze hem bij de achterkant van zijn jas, duwde hem met zijn gezicht op de grond en drukte haar knie tussen zijn schouderbladen. ‘Handen op je rug.’

‘Ik deed niets.’ Een jongen. Zo te horen niet ouder dan achttien. Ze zaten haar de laatste tijd steeds meer dwars, die jonkies.

‘Niets? Waarom ging je er dan vandoor?’ Ze sloeg hem in de boeien, fouilleerde hem op wapens en vond een mes, een crackpijp en een plastic zak.

‘Ik moest plassen.’

Beck liet de tas voor zijn neus bungelen, en moest moeite doen niet te kokhalzen door de stank. ‘En dit dan?’

‘Nooit eerder gezien. Die is van jou, je probeert me er gewoon bij te lappen.’

Hogan hing aan het hek. Beck zag dat zijn broekspijp was blijven hangen aan een van de ijzeren punten. Scheldend rukte hij zichzelf met een scheurend geluid los en hij viel met een kreun op de grond.

Beck slaakte een zucht, trok de verdachte met een ruk omhoog en duwde hem richting Hogan.

‘Zet hem in de auto. Ik onderzoek het pakje.’

In het gelige licht dat uit de ramen van de appartementen scheen, kon ze het profiel van de jongen duidelijk zien.

‘Parker Boudreaux.’

Het was om te huilen. Een knul uit Upper West Side met een serieuze verslaving, die in zijn vakantie niets beter te doen had dan drugs vervoeren.

‘Brigadier Holiday, tijd niet gezien.’ Hij strompelde richting Hogan. ‘Ik sta voor middernacht weer buiten.’

Beck twijfelde er geen moment aan dat Boudreaux’ rijke pappie hem op tijd weer vrij zou hebben om met champagne en wat cocaïne te klinken op het nieuwe jaar. Maar op dit moment had zij hem in hechtenis.

Ze had hem al drie keer eerder gearresteerd omdat hij drugs door Alphabet City vervoerde voor een gehaaide dealer die het Negende graag in zijn vingers zou krijgen.

‘Weten je ouders dat je hier bent? Aan het werk om weer high te kunnen worden?’ Wat een verspilling van talent, Boudreaux.

Beck raapte de buit die hij op de grond had laten vallen op. Ze verwachtte een paar honderd milligram crack te vinden, net niet genoeg voor een zware overtreding.

‘High worden? Volgens mij verwissel je me met iemand anders. Ik wilde langsgaan bij een vriend die een nieuwjaarsfeestje geeft.’ Boudreaux leunde tegen de spijlen van het hek waar Hogan aan stond te morrelen. ‘Als je mijn boeien afdoet, maak ik hem voor je open.’

Hogan gromde terwijl hij zijn zaklamp onder zijn kin klemde en een harde ruk aan de vastzittende grendel gaf.

Beck keek toe en wachtte. ‘Bel de hoofdinspecteur, Hogan.’

‘Jij hoeft me niet te vertellen hoe ik mijn werk moet doen, Holiday.’

Ze liet hem nog een moment begaan en boog zich toen naar Parkers canvas schoudertas. Dit was typisch een geval om de hoofdinspecteur te bellen.

Maar Hogan was Hogan. Een oude straatagent die meer wist van misdaad en donuts dan elke andere agent die ze kende.

Hij had haar opgeleid. Grootgebracht. Haar geleerd hoe ze het werk moest doen. Hij was degene die had geluisterd toen haar wereld in duigen viel.

Maar een nare scheiding en zijn worsteling met alcohol hadden hem bijna zijn carrière gekost. Hij was pas sinds kort weer terug op het Negende en wilde het graag goedmaken. Het voelde vreemd om nu zijn baas te zijn. Ze had net meer dan een jaar geleden promotie gemaakt. Maar als zijn geworstel met een stom hek hem het gevoel gaf dat hij weer bij de club hoorde –

‘Hé, knappe mevrouw agent, kun je me niet laten gaan?’ Boudreaux leek te denken dat het hielp om te vleien. ‘Ik zal ervoor zorgen dat je er geen spijt van krijgt. Trouwens, sinds wanneer is het een misdaad om bij een vriend op bezoek te gaan?’

Hogan ging de grendel te lijf met zijn zaklamp en een paar goed gekozen woorden. ‘Met dat soort lokkertjes schiet je niet veel op. Helemaal niet bij haar.’

‘*Helemaal niet bij haar.*’ Ooit klopte dat misschien. Maar de laatste tijd begon ze te veranderen. Begon ze te vóélen.

Het was niet meer genoeg om een geharde agent te zijn en om boeven te vangen. Ze moest tegenwoordig huilen om de kleinste dingen – een kind met een snee, of een alleenstaande moeder die zich buiten had gesloten bij haar appartement. Om nog maar te zwijgen van het zwaardere werk als een zelfmoord of de dood van een familielid. Een jaar geleden, een halfjaar geleden, zou ze dat na een biertje bij Rosie's weer kwijt zijn.

Maar sinds een poosje vond ze het moeilijker om weg te kijken. Moeilijker om de onmenselijkheid, de absurditeit en de wanhoop die ze aantrof in haar straten van zich af te schudden.

Het groeiende mededogen bracht haar uit haar evenwicht en eerlijk gezegd ergerde ze zich eraan.

'Je moet betere vrienden zoeken, Boudreaux,' zei Beck, terwijl ze voorzichtig de vuile stof van het tasje opentrok en een vleugje opving van iets... dood. Ze deinsde achteruit, legde haar hand over haar neus en schrok zich een ongeluk toen de tas bewoog.

Met een ruk trok ze haar hand weg, leunde naar rechts en richtte de lichtbundel van haar zaklamp door de opening. Ze zag de smerige kop van een klein, grijs hondje dat haar smekend aankeek met zijn waterige oogjes en duidelijk uitgeput was.

'Boudreaux!' Geknield en met tranen in haar ogen haalde ze het beestje uit de versleten canvas tas.

Het hondje kreunde en jammerde toen ze zijn magere ribbenkast onderzocht, zijn uitgeputte borstkas rees en daalde met iedere moeizame ademhaling.

Ze zou hem vermoorden. *Vermoorden*. 'O, lief kleintje, het spijt me. Het spijt me zo. Wat heeft hij je aangedaan?' Maar dat wist ze wel. Dat wist ze heel goed.

Ze aaide het hondje over zijn rug en voelde elke rib en elk botje. Weer kreunde hij toen ze aan zijn buik kwam. Zijn vacht rook naar braaksel en uitwerpselen en de stank bleef in Becks neus hangen.

'Hé, smeris. Die hond is van mijn vriend, hoor je me? Smeris, luister je?'

Beck kwam overeind en trok de stijve tailleband van de nieuwe cargobroek van haar uniform recht. Ze had eindelijk toegegeven en een grotere maat gekocht die meer ruimte bood aan haar uitdijende middel.

‘De hond van je vriend?’

‘Je hoorde wel wat ik zei. Ik stotter niet.’

Beck rilde – en dat had niets te maken met de kou buiten – en balde haar hand tot een vuist. ‘Heb je hem deze plastic zak gevoerd?’

Ze hield hem tussen duim en wijsvinger in de lucht, de stank van de zak was hetzelfde als die van de hond.

‘Welke plastic zak? Ik heb geen zak gezien.’ Zijn bekakte accent vergrootte haar minachting alleen maar.

Op datzelfde moment schoot de grendel van het hek los en Hogan tuimelde naar achteren, terwijl het afgebroken metaal met een rinkelend geluid op het beton viel.

‘Kijk nou eens, de smeris heeft privébezit beschadigd. Volgens mij is dat een misdrijf, toch?’

‘We gaan.’ Hogan trok Boudreaux hardhandig richting de politie-auto. De protesten van de knul echoden tegen de stenen gebouwen.

‘Brigadier, voorzichtig met de hond van mijn vriend.’ Parker probeerde zich aan de greep van Hogan te ontworstelen. ‘Help, politiegeweld!’

Bij een paar appartementen ging het licht achter het raam aan en iemand riep een onverstaanbaar antwoord.

‘Rustig maar, kleintje.’ De hond jankte toen Beck hem op wilde tillen. ‘Wat heeft die gemene Boudreaux met je gedaan?’

Afgaande op de uitstekende botten van het beestje, had hij al in geen tijden eten gehad. Nieuwe tranen vertroebelden haar blik. Dit soort dingen rammelden aan haar stalen deuren, ondermijnden haar gewoonte om alles wat met gevoeligheid, aandacht en zorg te maken had te negeren. Ze reageerde altijd op dezelfde manier als ze te maken kreeg met emoties of pijnlijke herinneringen – ze begroef ze. Of nog beter, vergat ze.

Uit een van haar zakken haalde ze een flesje water tevoorschijn, draaide de dop los en liet een paar druppels op de tong van de hond vallen. Hij slikte het water door en ze gaf hem nog wat meer.

‘Kom op, Beck. We gaan.’ Hogan tuurde tussen de spijlen door. ‘Bel de dierenbescherming maar voor die hond.’

Beck negeerde hem. Hoe kon ze het diertje nu achterlaten? Dan zou hij doodgaan. De armzalige toestand van de hond had haar geraakt en haar hart geopend. En in plaats van hard en beheerst te handelen, zoals ze normaal deed, was ze nu zacht en impulsief.

De nachtelijke kou daalde tussen de gebouwen neer en de hond rilde. Beck trok haar jas uit om hem toe te dekken voordat ze hem in haar armen nam. Hij huilde toen ze opstond en naar het hek liep en ze voelde de tranen van de hond op haar hand druppen.

‘Het spijt me zo voor je, lieve jongen. Ik ga hulp halen. Nog even volhouden. Er is een dierenarts op 15th –’

‘Dat is mijn hond,’ schreeuwde Boudreaux vanuit de politieauto. ‘Hoor je me? Dat je van de politie bent, betekent nog niet dat je iemands hond mag stelen.’

‘Leeft-ie?’ Hogan keek onder Becks jas.

‘Amper.’ Beck vloekte en trapte zo hard tegen de autodeur dat Parker achteruitdeinsde. ‘Heb je deze hond drugs gevoerd? Dat zakje?’

Hogan nam het jammerende diertje in zijn armen en onderzocht hem in het licht van Becks zaklantaarn. Ze streekte de oren van de hond en zei tegen hem dat alles goed zou komen, terwijl ze haar best deed om een volgende stroom tranen te bedwingen. Het laatste wat ze wilde, was dat Hogan, of Boudreaux, haar emoties zag.

‘Hij is er slecht aan toe, en zwak en hongerig, maar ik heb erger gezien,’ zei Hogan. ‘Hij is waarschijnlijk net dat zakje kwijt. Het zou me niets verbazen als Boudreaux op het punt stond hem zijn volgende portie te voeren. Of erger, het gewoon ergens in te prop–’

‘En nou is het genoeg!’ Beck trok Boudreaux aan zijn haren van de achterbank af en duwde hem hardhandig tegen de auto aan. Met haar knie pinde ze hem vast en ze drukte zijn gezicht tegen het koude metaal. ‘Denk je dat je vader je hieruit kan redden? Nou?’ Ze zette nog wat kracht bij.

‘Je mag me niet zo behandelen.’ Boudreaux probeerde zich los te worstelen en ze had al haar kracht nodig om hem in bedwang te houden.

‘O nee? En wie zegt dat? Ik kan jou net zo behandelen als jij die hond hebt behandeld.’ Haar verontwaardiging nam toe. Als zij niet opkwam voor de zwakken en hulpelozen, wie dan wel?

‘Brigadier.’ Hogan trok haar achteruit en klonk weer als vanouds. ‘Zet hem weer in de auto.’

Beck schudde zijn hand van zich af. ‘Jij denkt dat je heel wat bent hè? Door drugs rond te brengen – voor wie, Vinny Campanile? Hij is het kwaad in hoogsteigen persoon. En crack voeren aan lieve, onschuldige dieren houdt jou niet in leven. Of uit de gevangenis.’

Als ze horen wat je gedaan hebt, zullen de mensen je hoofd op het blok willen.’

‘Het is een straathond,’ zei Boudreaux, die overeind kwam en naar haar spuugde.

‘Dat is één stap boven de goot waar jij in woont.’

‘Oké, we hebben wel weer genoeg lol gehad.’ Hogan duwde haar opzij en draaide de knul richting het open achterportier. ‘Stap in de auto en hou je mond, Boudreaux.’

Parker lachte spottend en zei toen grommend tegen Beck: ‘Het is een straathond. Een stinkende straathond die niemand wil. Ik was van plan hem te roosteren voor het avondeten.’

Beck vloog Parker aan en stopte al haar woede in een harde klap tegen zijn kaak. Boudreaux slaakte een langgerekte kreet, waarna hij voorover klapte en met zijn hoofd de rand van het portier raakte.

‘Brigadier!’ Hogan duwde haar achteruit en greep haar bij de kraag. Maar de hond in zijn linkerhand beperkte hem en Beck was te snel.

‘Dit is voor de hond,’ snauwde Beck Parker toe, voordat ze haar voet in zijn ribben plantte. Toen hij dubbelsloeg, stootte ze haar knie tegen zijn neus. ‘En dat is omdat jij je leven vergooit.’ Beck nam het diertje over van Hogan en fluisterde in de flaporen van het dier: ‘Kom maar, ik zorg voor je.’

‘Brigadier...’ Hogan raapte Boudreaux op van de stoep en schoof hem de politieauto in. ‘Ik zei dat jij je mond moest houden.’ Hij sloeg het portier met een klap dicht en liep begeleid door het gedempte geklaag van Parker achter Beck aan. ‘Beck, praat met me. Wat is er aan de hand?’

‘Ik neem dit arme dier mee naar de dierenarts een paar blokken verderop.’ Bij elke stap versnelde ze haar tempo. Ze was nog nooit ergens zo zeker van geweest.

Maar Hogans stevige greep trok haar terug. ‘We hebben Boudreaux. Zijn vierde arrestatie. Dit keer lapt hij Vinny er zeker bij. Gelukkig nieuwjaar voor ons. We hebben dit nodig. Ik heb dit nodig. Kom met me mee terug en ik help je het onder het tapijt te schuiven.’

‘Wat onder het tapijt te schuiven? Dat ik hem gegeven heb wat hij verdiende?’ Maar ze wist dat hij gelijk had. Een geboeide man slaan was een van de ergste overtredingen. Ze kon al raden wat haar te wachten stond. ‘Doe wat je moet doen. Ik haal hulp voor deze hond.’

‘Beck, wacht.’ Hogan klonk meer als een vader dan als een partner. ‘Wat is er in jou gevaaren? Je bent nog nooit zo over de rooie gegaan door dit soort dingen. Je was altijd zo beheerst.’

Een traan drupte uit haar ooghoek. ‘Ik ben... ik ben nog steeds beheerst. Misschien krijg ik andere prioriteiten.’ Ze hief haar kin een beetje uitdagend. ‘Ik kan toch wel een beetje veranderen?’

‘Natuurlijk, maar niet als het op procedures aankomt. Vanaf de dag dat ik je leerde kennen, doe je altijd alles volgens het boekje.’

‘Nou, misschien heeft het boekje wat nieuwe bladzijdes nodig.’

Tot afgelopen zomer was ze tevreden geweest met het leven, met een veilige routine en haar identiteit als agent. Maar toen liep een negen maanden durende undercoveroperatie om criminelen als Boudreaux en Vinny Campanile van de straat te halen in de soep. Daarna kwam het team bijeen in Rosie’s om hun verdriet te verdrinken en zij ontmoette –

‘Wat?’ zei ze. Omgeven door het spookachtige licht van de straatverlichting en het zachtgele licht uit de appartementen keek ze Hogan recht in de ogen. Op de achtergrond klonk het getoeter en geluid van motoren.

‘Niets.’ Hogan keek haar met iets samengeknepen ogen aan. ‘Je leek gewoon even anders.’

‘Ik ben dezelfde als die ik altijd was, maar ik laat deze hond niet in de steek. Berg Boudreaux op. Schrijf de arrestatie op jouw conto. Mijn nieuwjaarscadeautje aan jou. Ik ga naar de dierenarts.’

Dat gezegd hebbende draaide ze zich om en toen de hond begon te janken, gleed er een koude traan langs haar neus. Met onzekere stappen zette ze koers richting de dierenarts, maar naarmate ze verder liep, groeide haar zelfvertrouwen.

Het zwakke, uitgeputte hondje nestelde zich tegen haar borst en het voelde alsof ze een stukje van haar eigen ziel in haar handen droeg.

2

Bruno

Januari

Scooba, Mississippi

Voor een knul die aan de verkeerde kant van het geluk geboren was, had hij het goed gedaan. Cum laude afgestudeerd aan Florida State. Deel uitgemaakt van de redactie van het prestigieuze juridische vakblad van zijn universiteit. Beschermeling van de beste sportmakelaar die er was, Kevin Vrable, waardoor hij zich een huis in Beverly Hills kon veroorloven.

Ja, een tijdlang had de toekomst er veelbelovend uitgezien.

'Ik maak van jou de beste sportmakelaar die er is.'

'Als ik met pensioen ga, is dit allemaal van jou, Bruno.'

'Je hebt een gave, knul. Met een feilloze intuïtie.'

Maar afgelopen jaar begon het mis te gaan. Kevin begon Bruno buiten te sluiten, door *zijn* deals te sluiten en met al het geld en de eer te gaan strijken. Alles voor hem alleen. En de enige echte reden daarvoor was zijn kostbare ego.

Dat had hij allemaal geslikt, tot Kevin ook zijn bonussen begon te verlagen. Toen Bruno zijn deel bij hem opeiste, ontsloeg Kevin hem en maakte daarmee een eind aan zijn acht jaar durende carrière bij Watershed Sports.

Kevin Vrable was een kleingeestig, jaloers en hebzuchtig mannetje voor wie het nakomen van een belofte niet zo belangrijk was. Maar Bruno had ervaring met verbroken beloftes en nam zich stellig voor om boven de situatie uit te stijgen en er zelf wat van te maken.

Hij was de laatste drie jaar niet voor niets de beste sportmakelaar geweest. Hij had invloed, een reputatie en was goed in wat hij deed.

Dus nu was hij in een goedkope huurauto onderweg naar Scooba, Mississippi. Aantal inwoners: op drie na zevenhonderd.

Hij had zijn maat Stuart Strickland zover gekregen om hem in zijn gepersonaliseerde Gulfstream naar de Gouden Driehoek te vliegen, het deel van Mississippi dat werd gevormd door de driehoek Columbus, Starkville en Westpoint. En de rest van de weg moest hij het doen met een rammelende huurauto en landweggetjes.

‘Je bent er. Mooi zo.’ Coach Brown sloeg Bruno enthousiast op zijn rug toen hij uit de auto stapte en zich uitrekte. De koude wind waaide verkoelend langs zijn warme benen, die vermoeid waren van het rijden. ‘Wat fijn dat je gekomen bent. Ik had half en half verwacht dat je je zou bedenken.’

‘Dat had ik ook bijna gedaan.’ Bruno hing de riem van zijn leren koffer over zijn schouder en klapte het autoportier dicht. ‘Weet je wel dat je in een verlaten gat woont?’ Hij hield gelijke tred met de coach en ging de sporthal binnen. De hakken van zijn loafers klikten op de tegelvloer en het geluid echode tegen de geschilderde muur.

‘Ja, in de rimboe.’ Coach Brown gebaarde naar Bruno dat hij zijn bagage in het kantoor kon zetten en leidde hem toen mee de hal door. ‘Maar we hebben een geweldig footballprogramma.’

‘Je weet toch dat ik dit alleen doe als gunst aan Calvin Blue.’ Calvin was een van de beste amateurfootballspelers van Florida State. En Bruno aasde met zijn nieuwbakken sportagentschap Sports Equity op hem.

De *tailback* zou in april zijn opwachting maken in de NFL-draft waar footballteams traditiegetrouw veel contracten sloten met universiteitsspelers. Calvin zou dan flink wat geld binnenslepen en als hij de knul kon overhalen om te tekenen, gold hetzelfde voor Bruno. Nog even los van wat dat betekende voor het herstel van Bruno’s reputatie.

Het was moeilijk geweest om afscheid te nemen van Kevin en Watershed en voor zichzelf te beginnen. Maar het was nog pittiger om iets te doen tegen de gemene geruchten die Kevin verspreidde om de profliations van de universiteiten tegen Bruno op te zetten.

‘Heeft zijn instinct verloren.’

‘Kan geen goede deal sluiten.’

‘Een eenmansagentschap? Wie denkt hij voor de gek te houden? Hij kan niets voor jullie, jongens, betekenen. Hij stelt niets voor.’

Maar hij gaf niet op. Hij zou zijn invloed, reputatie en ervaring gebruiken.

‘Calvin is een goede knul,’ zei coach Brown. ‘Getalenteerd. Ik ben er dankbaar voor dat hij zijn oude teamgenoot wil helpen.’ Brown was actief binnen een *junior college*. Dit tweejarig scholingsprogramma, dat aansloot op de middelbare school, bood kansen aan jongeren die het om een of andere reden niet gered hadden aan de grote opleidingen. ‘Heb je de beelden bekeken die ik je gestuurd heb? Die knul Tyvis... Die heeft alles.’

‘Ik heb de beelden bekeken. Hij heeft een goede werparm, maar ik maak me er zorgen om dat hij hier, bij jou, zit.’ Bruno volgde Brown door de fitnessruimte heen naar het oefenveld in de openlucht en riste zijn jas dicht tegen de wind.

‘Woedeproblemen. Heeft een paar aanvaringen gehad met zijn trainers en heeft toen een serie buurtwinkels overvallen. Hij heeft geluk gehad in de rechtbank, want de rechter heeft hem alleen een taakstraf gegeven, op voorwaarde dat hij al het geld zou teruggeven. En dat heeft hij gedaan. Hij heeft het hele jaar hard gewerkt om zijn straf te volbrengen en zijn naam te zuiveren en toen kwam hij hier.’

De taak van Brown, hier aan het gerespecteerde junior college – JUCO – was om de jongens met de neus de goede kant op te krijgen en hen vervolgens door te sturen naar de grote scholen om een kans te maken bij de NFL.

Volgens Brown was Tyvis Pryor zijn meest gewaardeerde beschermeling.

‘Heb je hem in één seizoen veranderd?’

De coach grijnsde breed. ‘Ik schep niet graag op, maar hij heeft een cijfergemiddelde van 8,5 en is ondertussen de beste spelverdelers van de divisie geworden. Heeft alle records in de boeken gebroken.’

Vanaf de vijftigyardlijn keek Bruno naar een grote jongen, met lange armen, stevige benen en een mooie worp.

Eén meter vijfennegentig, honderdvijf kilo,’ zei Brown. ‘Ik zeg je, dit is de volgende Tom Brady en niemand kijkt naar hem.’

‘Het is een JUCO- knul, coach. Natuurlijk kijkt er niemand naar

hem. Als hij zo goed is, stuur hem dan naar FSU. Zij kunnen een goede quarterback gebruiken.’

‘Hij is tweeëntwintig en wil een poging wagen bij de profs.’

Natuurlijk wilde hij dat. Samen met elke andere middelbare scholier.

‘Hij weet dat *Assepoester* een sprookje is, hè?’ Met zijn ogen volgde hij de koers van de bal die op een smal doel af wervelde.

Maar na anderhalf jaar zwoegen had hij precies nul cliënten binnengehaald. Als hij dit keer tijdens het jachtseizoen op cliënten niet meer scoorde dan een knul van een JUCO, dan kon hij net zo goed het bord van Sports Equity van de muur schroeven en de handdoek in de ring gooien. Dan zou hij het gelijk van Kevin Vrable en dat van zijn vader bewijzen.

Bruno Endicott stelde niets voor.

‘Zag je hoe hij hem in dat doel kreeg?’ Bruno schudde het woord ‘niets’ van zich af en richtte zijn aandacht op Brown. ‘Hij raakte het vanaf de vijftigyardlijn. Kom op, geef hem gewoon een kans.’

‘Ja, tuurlijk, waarom niet?’ stemde Bruno in. Met zijn armen over elkaar geslagen en een kaarsrechte rug keek hij toe terwijl Tyvis zijn oefeningen afwerkte.

Deze hele onderneming was gedoemd te mislukken. Geen sportagent bij zijn volle verstand zou een knul aannemen van een junior college. Dan kon je net zo goed meteen je carrière opgeven.

Maar als hij door Tyvis Pryor aan te nemen in een goed blaadje kwam bij Calvin Blue, de speler die Bruno eigenlijk wilde hebben, dan was het het overwegen waard.

‘Kom op, Calvin, kom samen met je vriend Tyvis bij Sports Equity. We gaan de NFL een poepie laten ruiken.’

Brown blies op zijn fluitje en wenkte Tyvis naar de zijlijn. ‘Ik wil iemand aan je voorstellen.’ De quarterback rende van het veld af. ‘Dit is Bruno Endicott, de sportmakelaar over wie ik je verteld heb.’

Bruno schudde de hand van de speler stevig. ‘Je maat Calvin Blue geeft hoog van je op.’

De glimlach van Tyvis was breed en oprecht. ‘We zijn al bevriend sinds ons eerste jaar aan Florida State.’ Zijn stem paste goed bij zijn bouw: diep en beheerst. ‘Hij zei dat u een van de beste sportmakelaars van het land was. Werkte bij Watershed.’

‘Ik ben nog steeds een van de beste sportmakelaars.’ Bravoure werkte altijd. ‘Ken je Jack Stryker? Luke Mays? Dustin Clever?’ Bij elke naam die hij noemde, werden de ogen van de NFL-aspirant groter. ‘Die heb ik allemaal binnengehaald.’

‘Dat zijn een paar grote namen.’

Bruno stak Tyvis zijn kaartje toe. ‘Ik heb nu mijn eigen kantoor. Sports Equity.’

‘Fernandina Beach, Florida?’ Tyvis trok een gezicht. ‘Waar ligt dat?’

‘Net buiten Jacksonville.’ Het moest niet gekker worden. Deze jongen stelde hém kritische vragen? ‘Wat is er met je gebeurd aan de FSU?’ Coach Brown had hem wel op de hoogte gebracht, maar hij wilde de versie van Tyvis graag horen.

‘Heren, zullen we dit bespreken tijdens een etentje?’ De coach sloeg Bruno op zijn rug. ‘Mijn vrouw maakt de beste lasagne die je ooit geproefd hebt en het water loopt me al in de mond bij de gedachte eraan. Laten we naar het huis lopen, dan kunnen jullie dit bespreken onder het genot van vlees, pasta en ricotta. Bruno, wanneer heb jij voor het laatst een zelf gekookte maaltijd gehad?’

‘In welk jaar leven we?’

Als sportmakelaar was hij altijd onderweg en kwam zijn maaltijd uit bakjes en zakjes. Als hij thuis was, kookte zijn moeder soms voor hem, maar die was altijd uitgeput na een hele dag werken bij mevrouw Acker en koken stond niet hoog op haar prioriteitenlijstje.

‘Als jij nou eens even gaat douchen, Tyvis, dan laat ik Bruno jouw statistieken zien.’

De jongen jogde naar de sporthal.

‘Die jongen loopt nooit, maar rent altijd,’ zei Brown, en hij gebaarde naar Bruno dat hij hem naar zijn kantoor moest volgen.

Ondanks zijn terughoudendheid, was Bruno onder de indruk van wat hij op het veld had gezien. De knul was snel, met goed voetenwerk en een uitstekende worp.

Als Tyvis van de juiste school kwam met de juiste trainer, zou hij afgaande op dat kleine beetje dat hij vanmiddag had gezien een kans kunnen maken. Maar bij een JUCO met een hoop problemen in zijn verleden? Tja, Bruno zag de toekomst niet rooskleurig voor hem in.

‘Zeg, wat is er bij Watershed gebeurd, Bruno?’ Coach Brown liep zijn kantoortje in, dat gevuld was met sportspullen en papieren.

‘We konden niet zo goed met elkaar door één deur.’

‘Is er iemand die wel met Vrible door één deur kan?’ Brown ging met een zucht zitten. ‘Ik heb gehoord dat je moeder ook ziek was.’

‘Ze heeft een auto-ongeluk gehad. Haar been op twee plaatsen gebroken. Zij had me nodig. Kevin niet.’

‘Ben je naar huis gekomen om voor haar te zorgen?’

‘Zoiets, ja.’ En om uit te vogelen waarom acht jaar bij Watershed geëindigd was met Kevin die hem luidkeels in het bijzijn van de hele staf van Watershed afblafte.

‘Je stelt niets voor, Endicott.’

‘Hier heb je zijn statistieken van de FSU. Verder zijn tijd op de veertigyard sprint, zijn werpafstand, bankdrukken... Nou ja, lees maar, dan zie je het zelf.’

Bruno nam de map aan en ging op de dichtstbijzijnde stoel zitten. ‘Wil hij niet eerst een jaar naar een school die in de eerste divisie speelt?’

‘Zoals ik al zei, hij is tweeëntwintig en wil een kans wagen bij de profs. Het is nu of nooit voor hem. Tenminste, zo ziet hij dat. Ik denk dat je wel weet hoe het voelt om een kans te willen krijgen.’ Browns wenkbrauwen gingen omhoog, alsof hij wilde zeggen: *Hoor je wat ik zeg?* ‘Jullie twee hebben heel wat gemeen, weet je.’

‘Tyvis en ik? Zoals wat?’

‘Zijn vader heeft het gezin in de steek gelaten, net als de jouwe. Is een paar jaar later overleden. Jij kwam na het ongeluk van je moeder naar huis om voor haar te zorgen. Tyvis werkt na de trainingen om geld te verdienen dat hij naar zijn moeder, zus en broer kan sturen. Afgelopen zomer heeft hij drie banen tegelijk gehad en toen de eerste training weer begon, was hij beter in vorm dan ooit.’ Coach Brown bladerde wat papieren door en schoof het een en ander opzij tot hij uiteindelijk een foto van Tyvis tevoorschijn haalde. ‘Stel je eens voor wat de juiste training met hem zal doen? Die jongen is voor football gebouwd, Bruno.’

Bruno bekeek de korrelige foto die op gewoon printerpapier was afgedrukt. De bouw van Tyvis viel niet te ontkennen, maar daarmee was hij nog geen professionele quarterback.

‘En net als jij,’ ging Brown verder, terwijl hij de foto weer aan-

pakte, 'wil hij meer. Succes. Hij geeft pas op als de laatste deur in zijn gezicht is dichtgeslagen.'

Coach Brown had een veel te scherpe blik. Hij zag dingen waarvan Bruno niet eens wist dat ze voor anderen merkbaar waren.

'Met welke andere makelaars ben je in gesprek, coach?'

'Alleen met jou.'

Bruno lachte spottend en leunde naar achteren. 'Dan geloof je blijkbaar niet zo sterk in Tyvis als je zegt.'

'Nee, ik denk gewoon dat jij de man bent die hem tot zijn doel kan brengen.' Brown rommelde door nog meer papieren en mappen heen en plaatste een hoge stapel op een andere. Bruno zette zich al schrap voor het geval die om zou vallen. 'Mijn vrouw is een gepensioneerd juridisch secretaresse en ze vindt het heerlijk om onderzoek te doen. Ah, hebbes.'

Brown hield een dunne, nieuwe map omhoog. 'Dit is jouw dossier.'

Dus de man speelde vals. Hij had niet zo'n alziend oog als Bruno had gedacht.

'Bijna elke speler die jij onder contract hebt gekregen, heeft in de eerste selectieronde getekend. De meesten van hen stonden in de top tien. Je bent de enige die dat in de afgelopen vijf jaar voor elkaar heeft gekregen. Je hebt een gave. Een goed oog. En elk van die spelers heeft statistieken die vergelijkbaar zijn met die van Tyvis Pryor.'

Brown liet de map met een zelfvoldane glimlach op het bureau vallen.

Bruno boog naar voren, liet zijn armen op zijn benen rusten en nam de statistieken van Tyvis opnieuw door. Ze leken erg op die van een speler die hij drie jaar geleden direct na zijn schoolperiode had gecontracteerd. Maar die jongen had zijn team naar het nationale kampioenschap geleid.

'Ik weet het niet...' Hij voelde zich ongemakkelijk. Hoe was hij hier in vredesnaam verzeild geraakt? Waarom was hij in Fernandina Beach gebleven? Het was een afgelegen kustplaatsje op veertig minuten rijden vanaf de buitenwijken van Jacksonville.

Waarom was hij gebleven en deed hij moeite zijn gekneusde reputatie en bedrijfje overeind te houden, terwijl hij andere aanbiedingen had gehad?

Waarom gaf hij toe aan dat innerlijke stemmetje dat hem vertelde

om vol te houden? De fluistering die tegen hem zei dat hij op zijn plek was?

Hij vermoedde dat de gebeden van zijn moeder er iets mee te maken hadden, maar ze had het nooit met hem over God. Of over de kerk. In plaats daarvan deed ze iets wat effectiever was. Ze praatte mét God over haar zoon.

‘En er is nog iets,’ zei Brown. Of hij het tegen hem had of tegen de muren van zijn kantoor praatte, was Bruno niet duidelijk. ‘Ik heb Tyvis over Jezus verteld en hij is tot geloof gekomen. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik dat zeg. De samenleving veroordeelt je er tegenwoordig om als je het over God hebt.’

Bruno schoof de map van Tyvis in zijn schoudertas. ‘Waarom zou ik het erg vinden?’

‘Ik wist niet hoe jij daar tegenwoordig over denkt. In ieder geval, Tyvis is bij het koor gekomen.’ Brown reed zijn krakende stoel een stukje naar achteren. ‘Je zou hem eens moeten zien, op de achterste rij bij de rest van de mannen. Hij steekt overal een kop bovenuit, maar hij heeft een mooie bas.’

‘Hoelang ben je dit verkooppraatje al aan het oefenen?’

‘Sinds jij beloofde op bezoek te komen.’ Coach Brown was halverwege de zestig, maar had de vitaliteit van een veel jongere man en zijn passie voor football was bijna tastbaar. ‘Je mag me voor gek uitmaken, maar ik denk dat hij succes kan hebben.’

‘Je bent gek.’ Bruno liep naar het raam en staarde naar het veld. Natte sneeuw dwarrelde uit de hemel omlaag. ‘Denk je dat ik wonderen kan verrichten, coach? Geen NFL-team dat serieus naar hem kijkt. Hij wordt niet uitgenodigd voor de Combine-selectieweek en kan niets laten zien aan de scouts op een profdag, want JUCO’s hebben geen profdag. Wat was je plan te doen om ervoor te zorgen dat scouts en trainers naar hem kijken?’

‘Ik dacht dat ik dat aan jou over kon laten.’

Bruno lachte. ‘Jij bent een nog grotere dromer dan Tyvis is.’

‘Hoeveel cliënten heb jij nu?’ Brown ging staan, keek op zijn horloge en klopte op zijn buik.

‘Ik ben in de opbouwfase.’

‘Nul dus?’

‘Calvin zit er dicht tegenaan. En als ik hem onder contract krijg, dan neem ik Tyvis misschien aan. Misschien.’

‘Ik gok erop dat je Calvin niet krijgt als je Tyvis niet aanneemt. Die jongens zijn dik met elkaar. Het probleem met mensen van jouw leeftijd is dat jullie te klein denken. Jullie willen alleen wat je ziet, wat anderen doen. Denk je dat de gebroeders Wright zich er zorgen over maakten dat niemand eerder had gevlogen? Wat als Edison had gezegd: “Yo, mensen, kaarsen zijn goed. Die werken al duizend jaar.”’

‘Edison zou “yo” zeggen?’

Brown leunde tegen het bureau en tikte met zijn vinger tegen zijn slaap. ‘Je moet out of the box denken, het stemmetje van Vrible van je afschudden. Luister naar me, jij weet net zo goed als ik dat de NFL elke speler aanneemt die goed genoeg is. Er zitten jongens in die divisie die niet eens gestudeerd hebben.’

‘Dat is een zeldzaamheid, coach.’

‘Tyvis Pryor is zeldzaam genoeg. Laat nou eens los dat de enige jongens die jij kunt vertegenwoordigen de volbloeden zijn. Neem een jongen aan die niet in de schijnwerpers staat en breek alle regeltjes.’

Bruno luisterde met een half oor. De regels breken? Nee, hij deed altijd alles volgens het boekje. Zelfs zozeer dat hij Kevin op alle tegenstrijdigheden en ongepastheid had gewezen. Maar dat was juist een van de redenen dat hij nu in het kantoor stond van een trainer aan een JUCO in Scooba, Mississippi.

‘... zorg dat hij bij een Pro Day aanwezig kan zijn. Op Florida State, Jacksonville State. University of Central Florida. Jij rekruteerde toch voor Watershed in Florida? Is dat niet jouw achtertuin? Tyvis komt uit Destin. Dat is jouw gebied.’

‘Je praat alsof je me kent, coach.’ Bruno gebaarde naar de map die op het bureau van Brown lag. ‘Maar dat is niet zo. Want als het wel zo was, dan wist je dat een speler van een juniorencollege niet voldoende is voor me.’

Brown zuchtte en liep om zijn bureau heen. Hij schakelde zijn oude computer uit en pakte zijn sleutels.

‘Je hebt gelijk. Ik ken je niet. Je leert iemand niet kennen door een paar feiten en wat berichten op internet. Als het om een andere speler zou gaan, dan viel ik je niet lastig. Maar Tyvis is bijzonder, Bruno. Ik heb nog nooit een jongen gezien die zo hard werkt, terwijl hij er zo weinig voor terugkrijgt. Hij staat om vijf uur ’s ochtends in de

fitnessruimte. Voor en na schooltijd werkt hij in een cafetaria. Altijd op tijd voor de training. Houdt zich aan elk studieschema. Dag in, dag uit. Hij heeft nog steeds een ouderwets mobieltje. Je kunt hem niet eens een appje sturen. Hij heeft er een potje van gemaakt en dat wil hij rechtzetten. Hij wil voor zijn moeder, zus en broer zorgen. Hij wil de droom najagen die hij al heeft sinds hij negen was. Vertel eens. Waarom ben jij sportmakelaar? Waarom geen bedrijfsjurist of straffleiter? Dan verdien je veel meer geld en ben je in het weekend en tijdens vakanties thuis.'

Bruno schuifelde ongemakkelijk heen en weer. Hadden ze genoeg tijd om alle redenen op te sommen? Maar eerlijk gezegd was het antwoord eenvoudig. 'Dit heeft mijn hart,' zei hij.

'Kijk dan eens op die manier naar Tyvis. Dit heeft zijn hart. Je hebt spelers en je hebt spélers.' De overtuiging klonk door in de stem van de coach. 'Hij is in de wieg gelegd voor dit spelletje. Waarom zou je op kantoor gaan zitten of vrachtwagenchauffeur worden als je weet dat je op het veld thuishoort?'

De deur ging open en Tyvis gluurde om het hoekje. 'Klaar?'

'Laten we gaan,' zei Brown. Hij rammelde met zijn sleutels, deed het licht uit, toen Bruno was opgestaan en het kantoor uit was gelopen, en zei tegen Tyvis dat hij mee moest komen voor het eten.

Onderweg naar zijn auto controleerde Bruno zijn e-mail. Naast Calvin Blue had hij zijn oog laten vallen op een speler van Ohio State en nog een andere uit Florida. Er was geen nieuws.

Toen hij een paar minuten later achter de grote pick-up van Brown aan reed, belde Bruno zijn moeder. 'Hoe was je dag?' Sinds het ongeluk, waarbij ze twee uur lang gewond in een greppel had gelegen voordat iemand haar vond, was ze altijd in zijn achterhoofd aanwezig.

'Mevrouw Acker wilde rozen planten.'

'In de winter?' Zelfs in Florida bestond er een plantseizoen.

'Volgende week wil ze ongetwijfeld dat ik ze weer uitgraaf en orchideeën plant. Wanneer kom je weer thuis?'

'Vanavond.'

'In dat kleine vliegtuigje?' Zijn moeder kreunde. 'Ik weet dat je zegt dat Stuart een uitstekende piloot is, maar o, ik krijg de rillingen als ik eraan denk. Kun je een parachute omdoen?'

'Voor het geval dat we uit de lucht geschoten worden?'

‘Je kunt motorpech krijgen. Of de motor valt eraf.’

Bruno lachte in zichzelf. ‘Stu is een uitstekende piloot en de Gulfstream-jet is een uitstekend vliegtuig. Je weet toch wel dat hij me alleen rondvliegt omdat hij vliegers wil maken? Hij bespaart me tijd en geld. En omdat ik dan vanavond thuis ben, in plaats van dat ik in de auto zit of wacht op een commerciële vlucht, kan ik je morgenochtend meenemen naar het Bright Mornings Café voor het ontbijt. Wat vind je daarvan?’

‘Prima. Maar ik vind het nog steeds niks dat je in een privévliegtuigje rondvliegt.’ Haar stem klonk al iets minder gespannen. ‘Ik kijk ernaar uit je te zien.’

Hij was de hele maand december weg geweest. De ene wedstrijd na de andere had hem beziggehouden.

Ze kletsten wat terwijl Bruno Brown volgde over bochtige eenbaanswegen die werden geflankeerd door kale esdoorns en hoge dennen.

Toen ze de Browns’ oprit op reden, stond Bruno op het punt afscheid te nemen, toen zijn moeder zei: ‘Bruno, er is nog iets wat ik je niet heb verteld.’

‘Wat dan?’ Hij parkeerde achter de pick-up van de coach en haalde de sleutel uit het contact. Zijn hartslag versnelde. Was ze ziek? Kanker? *Nee, nee, dat doe je me niet aan.* Had ze iemand ontmoet?

In haar stem lag dezelfde klank als toen ze hem had gebeld over het ongeluk. Als die keer dat ze hem had verteld dat zijn vader was overleden.

‘Het gaat om juffrouw Everleigh, jongen. Ze is overleden.’

‘Juffrouw Everleigh? Wanneer?’ Bruno wierp een blik uit het raam en zag dat Brown hem gebaarde binnen te komen, maar in plaats van uit te stappen liet hij zijn hoofd op het stuur zakken.

Hij had zojuist een kostbaar stukje van zijn kindertijd verloren. De vrouw met het engelachtige gezicht had zijn hele leven aan de overkant van de straat gewoond. De vrouw van het huis op nummer zeven, zoals hij het als kind had genoemd, had hem geleerd hoe je chocoladekoekjes bakt, marshmallows roostert en van ijsstokjes de ark van Noach bouwt.

In dat enorme victoriaanse huis met zijn torentjes en wenteltrappen had hij zijn middagen doorgebracht nadat zijn vader hen

had verlaten en zijn moeder twee banen had. In haar tuin had hij op zijn achtste voor het eerst liefde op het eerste gezicht ervaren.

Beck Holiday. Hij had al jaren niet meer aan haar gedacht.

‘Net na Thanksgiving.’

‘Thanksgiving? En dat vertel je me nu pas? Heb ik de begrafenis gemist?’

‘De begrafenis is dit weekend. Juffrouw Everleigh wilde niet te veel gedoe, maar de dominee dacht daar anders over. Door de vakantie en mensen die op reis zijn is de begrafenis uitgesteld. Ben je dit weekend thuis?’

‘Zeker weten.’ Hij wilde dit afscheid van de enige ‘oma’ die hij ooit had gehad voor niets ter wereld missen.

Hij beëindigde het gesprek en stapte uit de auto, zijn blik gericht op de natte, grauwe horizon.

‘Rust in vrede, juffrouw Everleigh.’ Hij was van plan geweest vaker bij haar op bezoek te gaan toen hij terugkeerde naar Fernandina Beach. Maar zijn werk bood weinig ruimte voor een privéleven, laat staan tijd om andere dingen te doen.

‘Bruno! Het eten staat op tafel.’ Brown wenkte vanuit de open garagedeur. ‘En het begint te regenen. Heeft je moeder je niet opgevoed?’

‘Ik kom eraan.’

Binnen lachte Tyvis om iets wat een slanke vrouw met rossig haar en een onderzoekende blik zei. Ze verdween in het niet naast zijn donkere, gebeeldhouwde postuur, maar hij straalde vriendelijkheid uit. Het beeld was als balsem voor zijn ziel na het nieuws van zijn moeder.

Bruno stapte naar binnen en wenste dat er meer momenten als deze in zijn leven waren geweest. Misschien zelfs een eigen gezin.

Maar dan moest hij het rustiger aan doen. Daar was een relatie met een vrouw die langer standhield dan één afspraakje voor nodig. Als hij dat wilde, zou hij zijn hart moeten openstellen.

‘Ik hoop dat je trek hebt,’ zei Brown, en hij ging Bruno voor naar de eetkamer.

‘Ik ben uitgehongerd.’ Zijn blik gleed naar Tyvis en vervolgens naar mevrouw Brown. ‘Klaar om aan te vallen.’

Wat als je opeens een prachtige villa erft van iemand die je je niet herinnert? Dat overkomt politieagente Beck Holiday. Het huis van ene Everleigh Callahan in Florida is nu van haar. Volgens Becks moeder gingen ze vroeger vaak op vakantie in Florida en heeft Beck Everleigh daar iedere zomer gezien. Maar Beck herinnert zich er niets meer van, zoals ze zich eigenlijk van haar hele jeugd niets meer herinnert. Sinds de dood van haar vader, op 11 september 2001, zijn al haar herinneringen spoorloos.

Ook Everleigh leed ooit aan geheugenverlies. Nadat een tornado haar in 1953 beroofde van de vader van haar ongeboren kind, stond haar leven jarenlang stil. Totdat Everleigh een nieuwe start maakte met een nieuwe liefde, in het huis dat ze nu heeft nagelaten aan Beck. Net als Everleigh moet ook Beck in het reïne zien te komen met haar verleden. Terwijl ze van de villa haar thuis maakt en de vriendschap met haar vroegere buurjongen Bruno nieuw leven inblaast, komen langzaam maar zeker de herinneringen terug. Kan ook Beck een nieuwe start maken in het huis op nummer 7?

Het huis op nummer 7 is een echte Rachel Hauck: zowel romantisch als spannend, en zeer moeilijk weg te leggen...

NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT